

Erik e o caso dos Cannelloni.

Creado por: Erik Nicolas Olguin Grecco.

Capítulo 1

Pantasma con elegancia.

O meu nome é Erik, os meus apelidos son Anthropos Petra, teño 17 anos, e son un humano de roca. O meu pai foi un político que foi asasinado por loitar pola verdade, e un dos seus compañeiros de traballo veu a nosa fogar para entregarme un pano de mesa, o mesmo pano de mesa que utilizou o meu pai nunha cea antes ser asasinado. Ten manchas de sangue que non se poden quitar con simples químicos para limpar. A pesar de que isto soe triste, tomeimo moi en serio a pesar de ter 8 anos nese momento. Desde ese día, tiven un obxectivo. Eu non serei un escravo do destino, non serei un peón da chea. Eu serei o rei.

Teño dous irmáns, Steven e Kelly, pero o meu irmán maior está independizado e lonxe do noso fogar, mentres a miña irmá reside no exército español. A miña nai, quen é unha muller do piar, é moi sobre-protectora comigo, pois non lle gustaría que o seu terceiro fillo tivese o mesmo final que o seu marido. Ela adestroume día tras día para descubrir o meu poder, descubriendo a miña habilidade secreta trata de que podo ler a mente das pantasmas, por un momento pensei que esta habilidade sería estúpida, ata que chegou ese día.

Era o dous de novembro ás 17.05, estaba a camiñar por Rúa Poeta Curros Enríquez para ir á piscina municipal de Frigsa e tomar as miñas clases persoais de natación. escoitaba música cos meus auriculares. A miña boina branca facía xogo coa miña chaqueta. Non son como un neno calquera da miña idade, non me gusta vestirme con pezas de delincuente. Os meus pasos eran acougados, a miña postura era firme, ata que choqueei con ela. Caín ao chan, confuso pois foi coma se esa persoa apareceu en fronte de min. Cando subín a mirada para ver á persoa, sorprendinme enormemente. Era unha muller nova, cun cabelo pelirrojo que cae como fervenza sobre os seus ombreiros. O seu bombín negro con cinta de cor beige escuro xacía no chan, mentres a súa gabardina negra máchase polo po do chan. Isto doeume nos ollos, pois non soporto o como unha roupa tan fermosa máchese desta maneira, e máis sabendo que é pola miña culpa.

--"Oh, as miñas desculpas, señorita!" --dixen eu, estreitando a man para tomar delicadamente a súa bombin e quitarlle o po.

--"Non se preocupe, non mirei por onde camiñaba." --a súa voz era tranquila, suave. Levántose con elegancia, fregando as súas mans contra a súa gabardina para quitarse a sucidade.

Despois de que ambos nos levantásemos do chan, devolvínlle o bombín, e ela outórgome un sorriso agradable e doce para os meus ollos. Sorprendeume un pouco a súa enorme altura, pero iso non quita que ela sexa bela.

--"Grazie, querido, xa non hai persoas tan amables neste mundo como ti." --dixo cun sorriso mais brillante que calquera anxo visto neste mundo. As súas botas repiqueteando no chan mentres camiña ao meu lado para seguir o seu camiño. Serei honesto, aquela muller era fermosa, pero creo que non merezo tal bela muller, sobrepásame por moito. Empecei a camiñar para seguir o meu camiño, pero algo ecoou na miña mente que me fixo deter os meus pés.

--"Vaia, ese mozo foi moi educado. Mesmo se atreveu a quitarlle o po a min bombín." --escoitei na miña mente mentres estaba desconcerto, pois a miña habilidade permite ler os pensamentos das pantasma, non dos humanos. E suponse que as pantasma non poden ser vistos nin por humanos normais nin por humanos de roca. Deime media volta para alcanzar á muller, pero ela xa estaba a dobrar cara a un canellón da rúa. Non podo deixar sobrepasar isto, debo saber que é o que ocorreu, debo saber quen é esa muller. As miñas pernas movéronse tarde, correndo cara ao canellón para vela de novo. Con todo, como po fronte ao forte vento, ela simplemente desapareceu. Os meus ollos quedaron atónitos, unha pinga de suor caía pola miña fronte. Sei moi ben que aquela muller era unha pantasma, pero aínda non podo comprobalo ao cento por cento. Quizais era o destino enganando a miña mente, quizais Deus só quería rirse na miña cara. Coa miña mente perplexa e un sabor agridoce na lingua, seguí o meu camiño pola rúa para irme ao meu lugar de natación. Estiven a pensar en todo o día nesa estraña situación con aquela moza, aí foi cando me dei conta que a súa roupa non era normal, a súa vestimenta era bastante formal, pero rozando esa vibra de 1980. Tamén recordo cando dixo 'grazie', polo que deducín que ela é italiana. Despois de percorrer o meu camiño de volta a casa, decidín buscar un pouco de información na internet. Atopei unha chea de información sobre familias coñecidas en Italia, como os Medici, os Borgia e a familia criminal Gambino. Tiven que buscar por páxinas web escondidas e descoñecidas.

Ata que atopei unha fotografía que me deu unha pista.

É ela, non hai dúbida. A fotografía desta modelo foi tomada o 5 de abril en 1981 pola empresa Versace. A modelo chámase Celeste, pero a páxina non nomea ningún dos seus apelidos. Polo seu físico, diría que a moza ten entre dezanove ou vinte anos. É moi estraño, non hai ningunha información externa sobre a súa familia ou traballo. É coma se alguén borrara todos os seus documentos. A pesar de que busquei en páxinas que rastrexan información en imaxes, non atopei nada. Aquí hai un misterio que debo descubrir.

Con toda esta nova información, mañá dirixinme pola mesma rúa que pola que fun onte, esperando a atopar de novo con aquela moza. Mirei o meu reloxo de boneca, apuntaban as 17:05. Ao levantar a cabeza, ela apareceu, coa mesma vestimenta de onte. Camiñei amodo cara a ela, sostendo un sorriso no meu rostro.

--"Saúdos! Lémbbrasme? Son ese mozo co que chocaches onte." --dixen con voz firme, mantendo un temperamento formal e tranquilo. Na miña mente, estaba nervioso, pois, se ela era unha pantasma, esta sería a miña primeira vez.

--"Oh, si. Lémbrote, o mozo con boina. Díme, que queres?" --falou coa súa voz doce, igual que a de onte.

Despois de que ambos nos presentásemos, preguntáralle cal era o seu apelido, polo que ela me contou que se chama Celeste Cannelloni. Nun momento da situación, pregunteille o por que ela camiñaba pola mesma rúa dous días seguidos, pero ela non soubo responder, parecía que ela non podía lembrar case nada da súa vida. Non lembraba nin de onde viña e nin onde ía ir. Púxose histérica repentinamente, pero tomeina dos ombreiros e tentei tranquilizala, dicíndolle que tentarei axudala. Despois de comprarlle unha botella de auga para que recompoña, finalmente lembrou algo. Contoume que a súa familia e ela mudábanse a España por negocios. Milagrosamente, puido escribir a dirección da leira da súa familia na palma da miña man. Non mentirei, o agradable tacto das súas mans coas miñas fíxome ruborizar, e creo que ela o notou. Deime conta de que eran as 19.36 e que eu xa debería estar na casa, pero non podería deixar soa a Celeste na rúa. Con toda a valentía sobre o meu peito, levei a Celeste comigo á miña casa, e persuadí a miña nai para que crese que Celeste é unha amiga da miña FP, e funcionou exitosamente.

—"Isto vese do futuro, a túa habitación é moi... orixinal" —dixo con curiosidade, mentres os seus ollos percorren cada recuncho

coma quen observa un territorio descoñecido. Achegouse un pouco máis, moi amodo, coma temendo que algún dos meus dispositivos puidese reaccionar por si só. A súa expresión mesturaba fascinio e unha lixeira incredulidade; era evidente que para ela aquel lugar non só era estraño, senón case imposible de comprender.

Detívose diante da miña computadora e, tras un instante de vacilación, estendeu a man para tocala co mesmo coidado reverencial co que alguén acariciaría unha reliquia sagrada. Notábaselle no rostro que, para ela, aquela caixa brillante e silenciosa agochaba segredos que pertencían a outro mundo ou, tal vez, a outra era. Eu quedei calado, observando a súa reacción. Despois de acender a miña computadora e abrir as miñas páxinas web, mostreille a mesma fotografía coa que descubrín o seu nome. Ela reaccionou con sorpresa por un momento, ata que un recordo chegou á súa mente.

--"Esta foto fixéranma para unha revista. Foi unha foto que fixen un día antes do meu aniversario." --dixo mentres achegaba o seu rostro á computadora, deixando caer a súa melena por encima do meu ombreiro.

--"Entón lembras o teu aniversario. Díme, tes algunha idea sobre o que che regalaron ese día tan especial?" --preguntei mentres viraba os meus ollos cara aos seus.

--"Recordo que me outorgaran un colar que lle regalan ás mulleres sen esposo aos seus vinte anos, fíxome sentir mal, pois, son unha fanática do amor e o romance." --respondeume, cun rostro preocupado. --"Tamén lembro que lle colocaran un feitizo a ese colar."

Esas palabras desconcertáronme. --"Un feitizo, dis? Que clase de feitizo?" --preguntei con curiosidade, nunca pensei que a bruxería estaría involucrada nisto.

--"Si, pero non podo lembrar de que trataba." --dixo mentres levaba unha man á caluga. --"Pero non creo que iso sexa real. É imposible que algo tan ficticio exista entre nós, ou si?"

--"Celeste, creme cando che digo que a bruxería pode ser real, tanto como polo que son." --levanteime suavemente da cadeira, camiñando fronte á xanela ata determe, dándolle as costas á moza. --"Eu non son un humano corrente como calquera, son algo distinto, unha mestura entre o humano e unha raza mais antiga que a propia Panxea." --murmurei con palabras firmes, sentía nervios por isto,

non sei como reaccionaría Celeste. Finalmente, quitei a camisa, mostrando as miñas estrías nas costas, que deixan ver un pouco do meu interior composto de roca. Sempre que marchaba á piscina de Frigsa, usaba un bañador de corpo completo, para que as persoas non saiban o que son.

--"Eu son un humano de roca." --terminei de murmurar, sentindo os ollos de Celeste coma se fosen miradas avaliadoras.

A miña mente estaba a colapsar, unha avalancha de pensamentos inseguros golpeándome sen descanso, esperando en calquera momento un comentario negativo sobre a miña aparencia que confirmase os meus medos máis profundos. O silencio que nos envolvía parecía dilatarse, facéndose cada vez máis pesado, ata o punto de que sentín o meu propio pulso latexar con forza nos oídos. Mais, en vez de palabras duras, foi outra cousa a que chegou: a caricia inesperada das súas uñas deslizándose polas miñas costas, un toque suave e cálido que me percorreu coma unha onda de alivio.

O meu corpo tensado afrouxou case de inmediato, sorprendéndose de que alguén puidese responder ás miñas inseguridades non con crítica, senón cun xesto de aceptación tan delicado. Aquel contacto, tan pequeno e ao mesmo tempo tan inmenso, fixo que o ruído na miña cabeza se calara por un intre. Era como se estivese dicindo sen palabras que non había nada en min que temer nin esconder, que a súa mirada non buscaba defectos, senón humanidade. E nese momento, deixei que o aire volveuse entrar nos meus pulmóns, máis lixeiro, máis quente, como se tamén el quixese acompañar esa inesperada sensación de calma.

--"Humano de roca, dis?" --dixo mentres se achegaba, fregando ambas as das súas mans polas miñas estrías. --"Creo que teño moito interese sobre o que es..."

Ao notar a súa curiosidade, conteille todo sobre os humanos de roca e as súas orixes. Pensei que ela estaría confusa ou mesmo asustada; despois de todo, non é común atoparse con alguén cuxa pel se asemella á cortiza dunha montaña. Con todo, para a miña sorpresa, escoitoume cunha atención absoluta, coma se cada unha das miñas palabras fose unha faísca que acendía novas preguntas na súa mente.

Non interrompeu nin unha soa vez mentres falaba. Os seus ollos seguían cada xesto meu, cada inflexión da miña voz, coma se tratase de imaxinar os lugares dos que procedo e as historias que

formaron á miña especie. Cando finalmente terminei, en lugar de apartarse ou mostrarse incrédula, comezou a preguntarme se sentíamos o paso do tempo da mesma forma que os humanos comúns, ou se as nosas emocións eran tan profundas e antigas como as cavernas nas que vivían as mulleres do piar. A súa forma de preguntar non era invasiva, senón curiosa e xenuína, coma se realmente desexase comprender o noso mundo.

Nese momento comprendín que non me estaba xulgando; estaba a tratar de comprenderme. E iso, para alguén como eu, significaba máis do que podía explicar con palabras.

Capítulo 2

A familia Guiso e a familia Zeppeli.

Despois de que Celeste pasase a noite na miña casa, ela e eu decidimos marcharnos en autobús pola mañá cara á localización da súa antiga mansión, situada na Rúa dúas Chaos. O día amenceu cunha luz suave, filtrándose entre as cortinas mentres aínda terminabamos de recoller as nosas cousas. Apenas almorzamos cando xa sentiamos esa mestura de curiosidade e nerviosismo que acompaña ás viaxes cun propósito incerto.

Camiñamos ata a parada, comentando recordos soltos que Celeste tiña da mansión, algúns vagos e outros case demasiado nítidos. Cando o autobús por fin chegou, subimos e sentámonos xunto á xanela, observando como a cidade quedaba atrás mentres avanzabamos cara a ese lugar que, para ela, fora fogar e misterio ao mesmo tempo. Cando ao fin chegamos, o único que puidemos atopar foi unha chea de árbores que asolagaban o lugar, formando unha barreira espesa e silenciosa onde, en teoría, debería alzarse a mansión. Por un instante pensei que Celeste podía equivocarse de dirección; a contorna non tiña nada de particular salvo ese bosque denso que parecía devorar calquera indicio de civilización. Con todo, ela non dubidou nin un segundo. Co cello engurrado, coma se seguise un rastro invisible, avanzou entre os troncos e adentróuse sen titubear na espesura. Seguina de cerca, pisando follas húmidas que renxían baixo os nosos pés e apartando ramas que parecían obstinadas en pecharnos o paso. A medida que avanzabamos, a luz do sol volvíase máis tenue, filtrada apenas pola copa das árbores, e o aire adquiría un frescor estraño, pesado, coma se gardase segredos antigos.

Finalmente, tras uns minutos que se sentiron máis longos do que realmente foron, as árbores abríronse e deixaron ao descuberto unha enorme casa sucia e case decaída. Os seus muros, ennegrecidos polo tempo, inclinábanse lixeiramente, e as xanelas rotas parecían ollos baleiros que nos observaban. A pesar do seu estado ruinoso, había algo naquela estrutura que imponía respecto, coma se aínda conservase parte da vida —ou da historia— que algunha vez resgardou.

A casa estaba chea de po por dentro, coma se permanecería pechada durante décadas sen que ninguén ousase cruzar o seu limiar. Os mobles, ennegrecidos polo lume, conservaban apenas a súa forma orixinal; eran sombras carbonizadas do que algunha vez foron. As paredes, desgarradas polo tempo e a humidade, mostraban gretas profundas que serpenteaban como cicatrices antigas. O cheiro a madeira vella e cinza aínda flotaba no ambiente, suspendido no aire frío e quieto do interior.

Cada vez que miraba a Celeste, atopábaa inmersa nunha especie de trazo silencioso. Observaba cada recuncho cunha mestura de curiosidade e tristeza contida, coma se tratase de reconstruír, pedazo a pedazo, fragmentos dunha vida que quedara atrás. Pasaba as xemas dos seus dedos polos cadros queimados, rozando a pintura rachada e a madeira chamuscada, e a súa mirada perdíase por un instante, cargada dun reflexo que só podería describirse como nostalxia... ou quizais dor.

Ao subir as escaleiras, que renxían de forma alarmante baixo os nosos pasos, un leve tremor percorreu a estrutura, pero aínda así seguimos avanzando. O corredor superior estaba cuberto de teas de araña e po acumulado, e a luz que entraba por unha xanela rota apenas iluminaba o camiño. Celeste camiñaba diante de min, guiada por algo máis profundo que a memoria.

Cando abriu a porta dunha habitación ao final do corredor, detívose de golpe. A expresión no seu rostro cambiou por completo: os seus ollos abríronse cunha mestura de asombro e desconcerto, case coma se o aire se lle escapase do peito. O cuarto, aínda que tan deteriorado como o resto da casa, conservaba elementos que parecían falar directamente a ela: un vello tocador astillado, unha cama destruída, restos de teas que algunha vez foron cortinas... e un peluche queimado, sentado torpemente nunha esquina.

—“É...” —murmurou ela, sen apartar a mirada—. “Esta... esta era a miña habitación.”

E nese instante, souben que estabamos a pisar un terreo onde non só se acumulaba o po, senón tamén os recordos que Celeste quizais non estaba do todo preparada para enfrontar.

Revisando os caixóns do vello tocador, cuxos rieles oxidados protestaban cun chirrido cada vez que tentabamos moveelos, atopamos dous obxectos que parecían sobrevivir á destrución: un

diario de tapas desgastadas —o diario de Celeste— e unha pequena caixa negra cuberta de po. Ambos estaban escondidos no fondo do caixón, coma se alguén os gardaría alí a fume de carozo antes de que todo se decaese.

Celeste tomou o diario con mans temblorosas. O coiro estaba endurecido pola calor do incendio, e moito das follas interiores volvéranse fráxiles, case crujientes. Ao abrilo, a maioría das páxinas desfacíanse ou estaban totalmente ennegrecidas, pero algunhas, milagrosamente, resistiran. Inclinámonos sobre as últimas follas lexibles, tratando de descifrar a letra apurada e algo temblorosa da Celeste do pasado.

Resulta que Celeste proviña dunha antiga familia mafiosa italiana: os Cannelloni, unha liñaxe cuxo nome era rumoreado con respecto e medo en partes iguais. Ao mudarse a España para expandir os seus negocios, os Cannelloni estableceron alianzas crave con dúas familias locais: os Guiso, expertos en distribución e manexo de mercadoría ilícita, e os Zeppeli, coñecidos pola súa habilidade para conseguir armamento de calquera tipo, desde pistolas de coleccionista ata rifles militares imposibles de rastrexar.

Cando Celeste cumpriu vinte anos —algo que tamén estaba rexistrado no diario—, deu un paso decisivo no negocio familiar. Co seu pai retirado, ela converteuse nunha peza crave: negociaba cargamentos, movía droga entre provincias e encargábase de silenciar testemuñas cando era necesario. Fría, precisa, e sorprendentemente talentosa. Aos vinte e cinco anos, as súas ganancias superaban mesmo as da xeración anterior, e a reputación da familia Cannelloni nunca fora tan forte.

Foi entón cando apareceu Lucas II Guiso, un mozo pertencente á familia asociada, que levaba anos namorado de Celeste. A súa obsesión por ela era tan evidente como incómoda. Perseguíaa, cortexábaa, tentaba impresionala con agasallos e favores, pero Celeste sempre o rexeitaba. Non tiña tempo para o amor, dicía. A súa única meta era honrar o legado do seu pai e expandir o imperio familiar. Ese rexeitamento constante acendeu algo escuro dentro de Lucas II. Nun ataque de celos e furia, convencido de que a única forma de “recuperala” era destruír todo o que a afastaba del, tramou un plan para eliminar aos Cannelloni. Non actuou só: subornou, manipulou ou quizais ameazou a algúns membros dos Zeppeli, aproveitando tensións antigas, e xuntos levaron a cabo o masacre que terminou coa antiga mansión en chamas. Pero houbo

un detalle que Lucas II non previu. Entre os Zeppeli, había unha moza nova, un aprendiz de artes ocultas, que era próxima a Celeste. Este vínculo, ignorado por todos, resultou crucial. Ela preparara un amuleto especial que lle regalou a Celeste no seu vixésimo aniversario.

A moza Zeppeli, coñecedora de antigas prácticas familiares, colocara sobre el un esconxuro de protección. O seu poder era sinxelo e profundo:

"Calquera que teña o amuleto e fose amado por Celeste, despois da súa morte, sería protexido polas forzas do universo mesmo."

Un escudo que non só evitaba a morte, senón que desviaba traxedias, alteraba destinos e mantiña con vida a quen ela amaba... mesmo se os Cannelloni caían. Celeste morreu nese incendio, e o único que quedou foi o seu diario e a caixa negra co amuleto.

Quedei completamente perplexo ante a historia, incapaz de articular unha soa palabra. Os meus ollos estaban abertos como pratos; sentía como a miña respiración volvíase inestable, atrapada entre o asombro e o medo. Todo o que acababamos de ler... a magnitude desa verdade... era demasiado para procesalo. Decidín mirar a Celeste, buscando no seu rostro algún indicio de como se sentía ela.

Pero entón ocorreu.

Dun parpadeo a outro, o seu aspecto cambiou repentinamente. Foi tan rápido que a miña mente tardou un par de segundos en aceptar o que vía. Celeste —a Celeste que eu coñecía— parecía disolverse como unha imaxe nun espello embazado, para volver configurarse con trazos que non recoñecía do todo.

**Non era un monstro. Non era un espírito.
Era... ela. Pero non a mesma.**

Víase máis alta, cunha figura máis definida, máis curvada... e, sobre todo, máis maior. O seu rostro tiña unha madurez que xamais lle vira: pómulos máis marcados, unha mirada máis profunda, máis cargada de experiencias que calquera persoa nova puidese ter. O seu cabelo parecía máis longo e máis escuro, coma se recuperaría a súa cor orixinal. Mesmo a súa postura cambiara: xa non tiña a tensión de quen vive con dúbidas, senón a firmeza de quen coñeceu o poder... e o perigo.

Quedei paralizado.

—"Celeste... estás ben?" —murmurei, aínda que a miña voz saíu case inaudible.

Ela parpadeó un par de veces, levándose unha man ao peito, xusto onde descansaba o amuleto. Os seus dedos tremían lixeiramente.

—"Creo que..." —respirou fondo, coma se o aire volvese ao seu corpo despois de anos—. "Creo que lembrei todo."

A habitación pareceu escurecerse apenas, quizá por unha nube pasando fronte á xanela... ou quizais por algo máis.

—"Paréceme..." —continuei, tragando saliva— "que volviches a ter a aparencia coa que... coa que morriches."

**Ela non negou.
Tampouco confirmou.**

Só baixou a mirada cara ás súas mans, que agora parecían as dunha muller adulta, forte, endurecida pola vida que levara... e pola morte que sufrira.

—"Este é o verdadeiro eu" —rumoreou, máis para si que para min—. "A que estaba aquí, encerrada entre as cinzas e a memoria rota."

As mans de Celeste baixaron cara á caixa negra, e abriuna con coidado, aí estaba o amuleto.

Capítulo 3

As marabillas que ocorren polos teus ollos.

Celeste e eu subimos ao autobús cun silencio pesado entre nós. Ela sostiña o colar nas súas mans, acariñándoo coma se cada rozamento a conectase con recordos que doían demasiado. Non deixaba de miralo, e eu podía ver no seu rostro unha tristeza profunda, unha mestura de nostalxia e medo que non sabía como aliviar. Pola miña banda, a preocupación consumíame; quería dicir algo, ofrecer consolo, pero non había palabras que parecen adecuadas. A viaxe avanzaba lentamente, coa choiva golpeando os cristais do autobús e esfumando as luces da cidade. De súpeto, o condutor anunciou que o autobús tería que deterse pola súa hora de descanso. Todos os pasaxeiros levantáronse, algúns protestando, outros resignados, e Celeste e eu vímonos obrigados a continuar a pé. A choiva caía sen piedade, empapándonos a cada paso. As rúas, iluminadas por farois amarelados, estaban cheas de cidadáns que camiñaban apresurados baixo paraugas de cores variadas. O son da auga golpeando as lastras e os teitos dos edificios mesturábase cos murmurios da xente, creando un murmurio constante que parecía acompañar noso andar silencioso. Abrímonos paso entre a multitude, tratando de manernos preto un do outro. Cada charco reflectía as luces da cidade como pequenos espellos, multiplicando a sensación de irrealidade do momento. Despois dun intre, chegamos a Rúa Otero Besteiro, pero aínda quedaba percorrido por diante. A distancia non era grande, pero baixo a choiva e co peso do que acababamos de descubrir, cada paso parecía máis longo do normal. Eu camiñaba á beira de Celeste, tratando de atopar algo que dicir, mentres ela continuaba sostendo o colar, perdida en pensamentos que non podía compartir.

De repente, un golpe chegou a min que perdín o equilibrio e caín ao chan. A miña cabeza rozou a parede do edificio próximo, e por un momento sentín todo virar ao meu ao redor. A choiva seguía caendo, empapándoo todo e volvendo a escena aínda máis confusa. Celeste quedou inmóbil, sorprendida, sen saber como reaccionar. O home que me golpeara deu un paso cara a min e falou cun ton cheo de anoxo.

—"De verdade criches que non te descubriría?" —Sen darme tempo a recuperarme, deume unha patada no estómago que me obrigou a manterme no chan.

—"Son Lucas IV Guiso, e estívente observando" —continuou—. "Estiveches a investigar sobre os Cannelloni, non é así?" —A súa expresión era seria, firme.

—"Pois esqueceo. Borrei todo rastro deles, mesmo na internet. A miña familia non vai pagar as consecuencias desa historia... e ti tampouco vas cambiar nada."

E entón, sen dicir unha palabra, Celeste agachouse ao meu lado. Os seus movementos eran suaves pero decididos, coma se tomaría unha decisión importante nese mesmo instante. Miroume brevemente, cunha mestura de preocupación e determinación, e levantou o colar que sostiña entre as súas mans. Con coidado, colocouno ao redor do meu pescozo, axustando o amuleto coma se fose unha protección que só ela podía entregarme. Sentín o frío do metal contra a miña pel, pero tamén algo máis... unha calma estraña, case inmediata. Logo, Celeste incorporouse lentamente e deu un paso adiante, situándose entre Lucas IV e eu. A súa postura cambiou: volveuse firme, segura, coma se o recordo da súa vida pasada devolvéselle unha forza que estivera durmida.

Cando levantou a vista, a súa expresión era distinta. Os seus ollos mostraban unha mirada desafiante, clara e directa, sen rastro de dúbida. Lucas IV engurrou o cello, sorprendido polo xesto. A choiva seguía caendo, silenciosa, mentres a tensión entre ambos crecía como unha corda a piques de romperse.

E entón, Lucas IV deuse conta. —"Espera, ese rostro... como é que ti...?"-- alcanzou a murmurar, aínda tentando ordenar as súas ideas. Pero non terminou a frase. Un golpe seco ecoou encima del. Unha maceta, aparentemente mal colocada no balcón dun segundo piso, desprendeuse xusto nese instante e caeu directamente sobre a súa cabeza. O impacto deixouno aparvado; unha dor punxente percorreulle o cranio mentres sentía un fío cálido descender pola súa fronte. Confuso, tambaleante, Lucas tratou de dar un paso cara atrás para recuperar o equilibrio, pero as súas pernas non responderon con precisión. Tropezou co bordo da beirarrúa e foi dar contra unha parella que pasaba coidadosamente tomada da man. A moza, que vestía un elegante vestido branco recentemente comprado para unha festa, soltou un berro cando unha diminuta mancha vermella caeu sobre a tea inmaculada.

—"Pero que pásache?!" —exclamou, arrepiada.

O noivo reaccionou de inmediato, movido máis polo susto que pola razón. Sen medir forzas deulle un empuxón brusco, case instintivo, que golpeou a Lucas en plena cara. Aparvado polo novo impacto, Lucas retrocedeu descontrolado, tropezando esta vez co pé dun transeúnte que non alcanzou a apartarse. Tentou aferrarse a algo, ao aire, a calquera cousa, pero o mundo viraba ao seu ao redor. Caeu cara atrás, atravesando o bordo da beirarrúa ata aterrar de maneira desordenada na estrada.

Apenas tivo tempo de parpadear. Un claxon soou, curto e desesperado; o condutor apenas o viu aparecer fronte a el. O automóbil freou, pero non o suficiente, e o golpe lanzouno algúns centímetros antes de que quedase tendido no asfalto. O mundo volveuse un murmurio afastado: berros, pasos apresurados, alguén pedindo axuda. Lucas, mirando as luces que parpadeaban sobre el, non puido evitar pensar que todo ocorrera en cuestión de segundos: unha cadea absurda, case imposible, que o levara ata ese punto.

Sentiu o peso do universo esmagalo... e despois, máis nada que o eco da súa propia respiración axitada. Celeste mirou cara arriba cun sorriso tranquilo, coma se nada do sucedido momentos antes perturbásea.

—Parece que vai chover moi forte... Que mágoa que el non leve paraugas —comentou, inclinando a cabeza cun deixo de ironía. Intrigado pola súa reacción, levantei a vista cara ao ceo gris, esperando atopar simples nubes cargadas de tormenta. Pero o que vin deixoume xeados. Algo metálico, grande, reflectía a luz do sol entre os nuboeiros. Parpadeé varias veces para asegurarme de non estar ao imaxinar.

**Non era unha nube. Non era un raio.
Era... unha porta?**

Unha porta de avión, desprendida en pleno voo, descendía a toda velocidade como unha coitela enorme. As persoas á miña ao redor tardaron un ou dous segundos máis en notalo; logo, os berros empezaron a encher a rúa.

—Coidado! —gritou alguén, aínda que xa era demasiado tarde.

A porta caeu cun estrondo que fixo vibrar as xanelas dos edificios próximos. O impacto levantou unha nube de po e papel, deixando un silencio repentino e tenso. Cando esa nube dispouse un pouco,

observouse que golpeará exactamente no lugar onde Lucas IV xacía tras a cadea de accidentes anteriores.

A multitude quedou pampa. O golpe causou que Lucas fose partido en dous, cun enorme charco de sangue asolagando a escena, a visión non era tan clara entre o po e os fragmentos metálicos espaxados. Celeste suspirou coa mesma serenidade que ao comezo.

—"De verdade ten unha mala sorte impresionante" —murmurou, sacando ao fin o seu propio paraugas xusto cando as primeiras pingas do chuviairo comezaron a caer.

Celeste deuse a volta lentamente, coma se o caos ao seu ao redor non lle afectase no máis mínimo. Os seus pasos ecoaron sobre o pavimento húmido mentres se achegaba a min. Estendéndose con naturalidade, inclinouse e ofreceume ambas as mans.

—Imos, levántache —dixo cunha voz suave, ríndose lixeiramente —. Non quero que ti tamén termines esmagado por algo que caia do ceo.

Apertei as súas mans e sentín a firmeza coa que me sostivo. Axudoume a incorporarme con sorprendente delicadeza, coma se o universo ao noso ao redor deixase de virar con violencia por un momento. Cando estiven de pé, ela rodeoume cos seus brazos nun abrazo inesperadamente cálido. O seu cabelo, lixeiramente húmido pola choiva, rozou a miña fazula. O son afastado de sirenas, berros apagados e o golpeteo crecente das pingas sobre o asfalto contrastaban coa calma que transmitía.

—Asustáchesche, verdade? —preguntou, sen soltarme.

Non souben se responder. Talvez era evidente. Talvez ela só tentaba tranquilizarme a pesar de que acababamos de presenciar unha cadea de sucesos tan improbable que parecía escrita polo destino máis cruel... ou máis absurdo. O abrazo durou un instante máis, o suficiente para devolverme o aire que perdera entre o susto e a sorpresa. Entón, lentamente, afrouxou os seus brazos, aínda que aínda me sostíña polos ombreiros coma se temese que puidese ser vulnerable de novo.

—Veña —dixo ao final, mirando cara a onde se rodeaba a xente ao redor do lugar do accidente—. Será mellor afastarnos de aquí antes de que sospeiten de nós.

Ela tomoume da man, mentres me volvería a sorrir con ese doce rostro. Mirei cara ao colar que rodeaba o meu pescozo, e captei o significado da súa habilidade. Sentín unha forte dor no peito, mentres as miñas fazulas ruborizábanse, as miñas mans suaban. É coma se alguén me cravase unha frecha no corazón nese mesmo momento. Ao principio, non comprendín o sentimento, pero dentro duns anos atoparei unha resposta ao porque síntome así con Celeste.

Fin.

Material.

Para terminar, gustaríaame mostrar debuxos dos personaxes que apareceron no relato.

Nai de Erik:

Erik:

Celeste Cannelloni (aos seus 25 anos):

Lucas IV Guiso:

Lucas II Guiso:

